

Klein spook

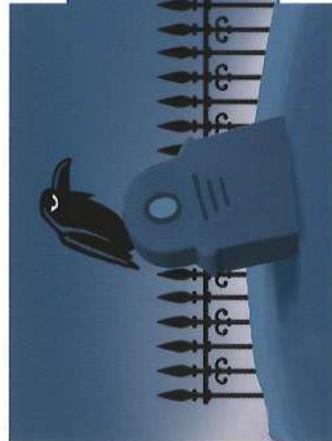
Goedele Ghijsen en Jan Heylen

Klein spook

Aisa wil naar een griezelfilm kijken, maar ze moet gaan slapen. Als ze in bed stapt, bewegen haar lakens zonder dat ze eraan trekt: het spookt in haar bed!

Wanneer ze van de eerste schrik bekomen is, zoekt Aisa een oplossing. 'Geen uitvluchten', zegt moeder altijd. Zij zal nooit geloven dat er een spook in Aisa's bed zit. Maar Aisa doet geen oog dicht met dat spook.

Het moet weg uit haar kamer.

BIB-BOX

bingel

Haal meer uit dit boek!
Ga snel naar bingel.be.

www.vanin.be

VANIN
a Sarcoma company

BIB-BOX
ook op **bingel**

Traag stapt Aisa in de rechterpijp van haar pyjamabroek. Mocht ze maar naar die nieuwe animatiefilm over dat akelige monster kijken, maar het is bedtijd. De straatlantaarn schijnt tot in haar slaapkamer, op de muur tekent de schaduw van de kerselaar zich af. Ze sluit het raam, rukt haar overgordijnen dicht en kruipt in haar bed.

Wat is dat? De lakens bewegen. Zomaar, waar zij niet ligt. Ze legt ze recht, maar dan gebeurt het opnieuw: met een ruk verschuift het onderlaken naar de bedrand. Aisa verstijft.

Voorzichtig trekt ze het laken nog eens naar zich toe. Een harde bons. Aisa duikt vliegensvlug onder het bed.

Spook Adem spant het onderlaken bibberend over zich heen. Er zit een mens onder het bed, het meisje kroop bijna naast hem. Gelukkig kon hij het laken op het nippertje over zich slaan. Stel dat ze hem straks overmeestert. Hij schuift naar het uiterste randje van het bed.

Onder de lattenbodem rilt Aisa. Ze klappertandt. Waarom spookt het in haar bed? Zware stappen komen dichterbij op de traptreden.

Mama komt de kamer binnen. 'Aisa, waar zit je verstopt?'

Aisa krijgt geen letter over haar lippen, haar hart bonst in haar keel.

Adem houdt zich muisstil onder het laken. Die mensenmoeder zal haar dochter willen toedekken; dan ontdekt ze hem. Hij moet haar afleiden.

Doorheen het onderlaken zegt hij: 'Er zit een mens onder mijn bed.'

Hij had iets originelers moeten zeggen, maar er zweeft maar één gedachte in zijn hoofd.

Mama schaterlacht. 'Die is goed, Aisa, maar wist je al dat mensen eigenlijk niet bestaan?'

'Nu is het dringend tijd om te gaan slapen.'
Ze drukt doorheen het laken twee kussen op zijn voorhoofd. Adem duikt in elkaar.
'Welterusten, schattebout.'
Mama laat de slaapkamerdeur op een kier staan en gaat neuriënd de trap af. Het ganglicht schijnt over de parketvloer. Geruisloos verschuift Aisa naar het allerdonkerste hoekje. Boven haar kraakt het bed. De lade van haar nachtkastje schuift open, iemand scharrelt erin. Een klik, haar zaklamp springt aan. De lichtbundel danst door de slaapkamer en schijnt dan plots recht in haar gezicht.

'Boe', huilt het spook.
'Mama,' bibbert Aisa, 'help!'
'Niet roepen, ik doe niets. Beloofd.'
Aisa krimpt ineen. 'Laat me met rust, alsjeblieft.'
'Ik ben Adem en jij moet Aisa zijn. Wat spook jij hier uit?'
Aisa bliksemt met haar ogen. 'Ik spook niet, jij bent het spook.'
'Ik spook ook niet, ik zoek een rustplek waar ik kan slapen.'
'Spoken slapen niet, spoken dolen rond.'
Adem slaat zijn ogen neer. 'Normaal hebben spoken wel een plek om 's morgens te gaan slapen, maar bij mij liep het helemaal fout.'

'Ik vond de ingang naar de onderwereld niet, de hele nacht bleef ik zoeken. Bij zonsopgang was ik gedoemd om eeuwig rond te dolen.' Hij zucht. 'Er is maar één oplossing: als ik een andere plaats vind waar ik kan uitrusten, moet ik eindelijk niet meer rondzwerven.'

'Niet in mijn slaapkamer. Over mijn lijk'

'Waar moet ik dan naartoe?'

Aisa denkt razendsnel na, mama zal haar nooit geloven. 'Geen uitvluchten, bedtijd', preekt ze altijd. Maar Adem moet hier weg, ze doet geen oog dicht met dat spook.

'Misschien kun je verhuizen naar het oude haardvuur in de woonkamer? De trap af en dan naar rechts.'

'Nee, geen haardvuur.' Adem steekt zijn armen voor zich uit. 'Dat is gevaarlijk, dan smelt ik.' De zaklamp flikkert.

Aisa schuift tot tegen de kamermuur. 'Aah! Laat dat.'

'Oeps.' Adem knipt de zaklamp weer uit. 'Sorry.' 'We vinden buiten wel een rustplek. Volg me.' Ze loopt naar de kamerdeur en opent ze. Haar handen beven, de scharnieren van de deur schuren.

'Sttt. Op die manier verraad je ons', fluistert Adem.

Hij wijst naar het raam. 'Ik kwam daarlangs binnen, kunnen we zo niet vertrekken?' Aisa knikt. Ze doet het raam langzaam open en klautert over de vensterbank. De gordijnen wapperen achter haar, wolken schuiven voor de maan. Op de tast vindt ze de regenpijp. Ze klemt haar benen om de zinken buis. Met klamme handen zoekt Aisa houvast en langzaam laat ze zich langs de regenpijp naar beneden glijden. Ze kijkt even omlaag: onder haar deint het voetpad. Als ze naar beneden dondert, breekt ze haar benen.

Ze moet rustig naar beneden glijden,
voorzichtig. Au. Aan een scheur in de regenpijp
haalt ze haar scheenbeen open. Met een
reuzensprong landt ze op de grond. De wonde
bloedt.

Adem knijpt zijn gitzwarte ogen dicht. 'Doe dat
bloed weg, ik mag me niet smerig maken.'

'Dat was je toch van je af.' Aisa veegt met haar
hand het bloed van haar scheenbeen.

'Ik mag niet in de douche zoals jij, dan word ik
week. En eeuwig bloedvlekken op mijn lijf, daar
pas ik voor.'

'Wees gerust, ik raak je niet aan, geen denken
aan.' Ze staat op en wijst in de richting van het
dennenbos. 'Die kant uit.'

Een zwarte kat kruist de straat en staart haar
stokstijf aan. Aisa verstart. Die rotbeesten
brengen ongeluk. Ook dat nog.

Adem zweeft naar de kat. 'Boehoe', zegt hij,
waardoor het beest wegspuurt.

Om de hoek wandelt een man met twee grote
herdershonden. Adem vlucht tot bij een
lindeboom aan de overkant. Als die meneer
maar niet door hem loopt. Hij maakt zich zo
klein mogelijk.

De schaduw van de man speelt krijgertje en glijdt vlak langs hem heen.
De herdershonden zijn bijna even groot als Aisa.
Hun scherpe tanden flonkeren in het maanlicht.
Eén waakhond blaft en komt grommend op haar af, zijn leiband staat gespannen. Aisa springt in een donkere nis en ze houdt haar adem in.
'Max, stil', schreeuwt de man. Hij trekt zijn viervoeters dichterbij en wandelt vreselijk traag weg. Het lijkt uren te duren voor het weer volledig stil is op straat.
Aisa gluurt om het muurtje en speurt de omgeving af.

'Adem, waar ben je?'

Boven haar snottert er iemand. In de kruin van de lindeboom verschuilt Adem zich. Hij bibbert.

'Kom uit die boom, het waren geen wolven, hoor.'

'Zijn ze weg? Met schokjes zweeft Adem naar de stoeprand.

'Snel', sist Aisa.

Het donker bemoeilijkt hun tocht. Een uil roept en klapwiekt over Aisa heen. Ze trekt haar hoofd tussen haar schouders.

'Adem, doe alsjeblieft die zaklamp aan', smeekt ze.

De lichtstraal helpt maar een beetje. In de verte slaat de kerkklok tien uur.

'We moeten absoluut voor middernacht een rustplaats vinden, want op dat spookuur komen alle dolende spoken boven.'

Aisa rilt. Bijna struikelt ze over een losse straatsteen. Als ze eindelijk aan de bostrand zijn, zegt ze: 'Zie je die ruïne? Daar kun je gezellig spoken.'

Adem glimlacht en zweeft naar de kapotte voordeur.

'Voorzichtig, er liggen scherven.'

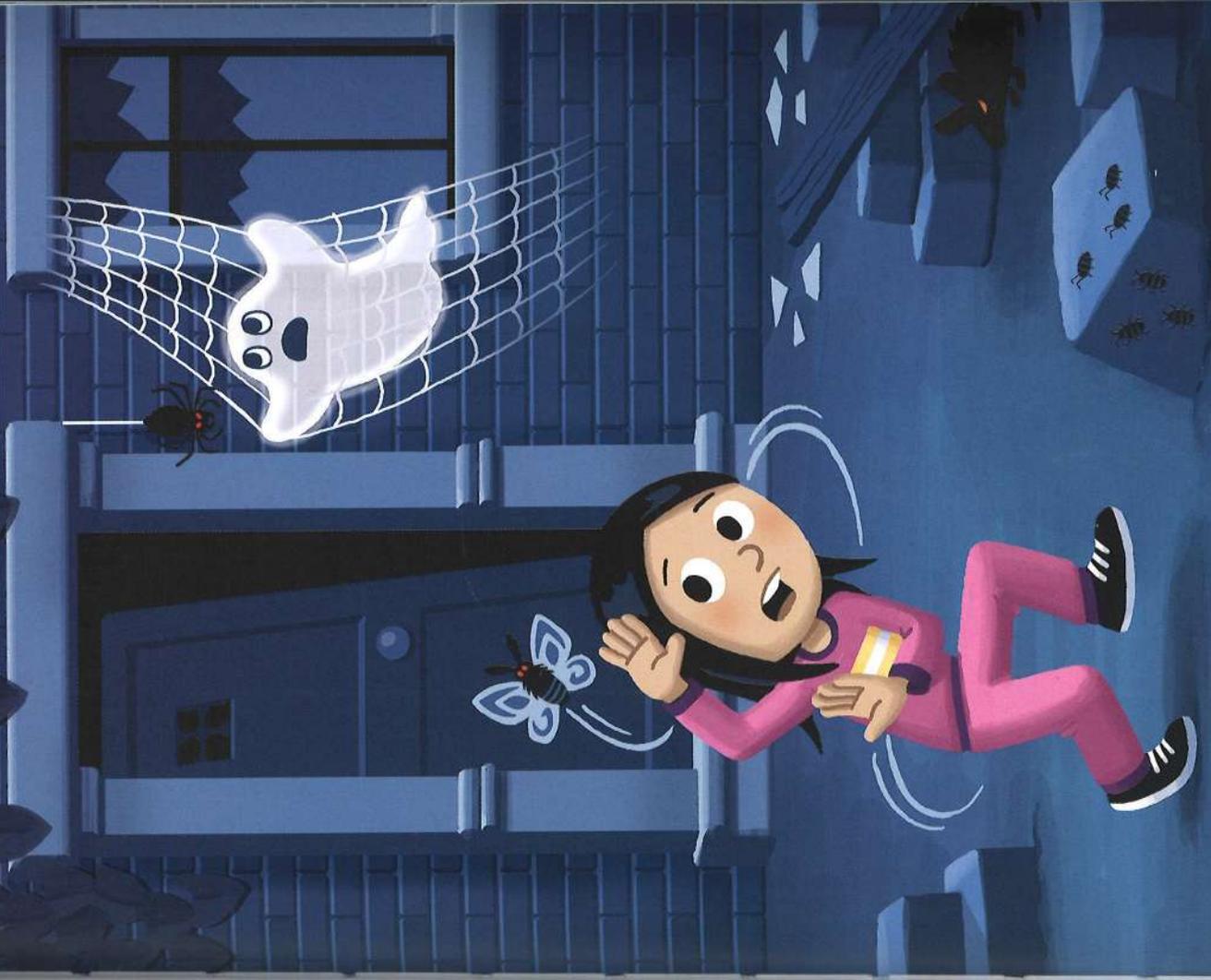
Hij lacht. 'Ik kan me toch niet snijden?' Adem kijkt niet uit en wordt gevangen in een keigroot spinnenweb. Wild danst hij heen en weer en zo raakt hij helemaal verstrikt.

'De reuzenspin heeft me te pakken, het is gedaan met me', huilt hij. Het spinrag plakt in zijn lange wimpers.

'Ach nee, die kleine spin is bang van jou.' Aisa trekt het enorme spinnenweb los. Haar handen plakken en snel veegt ze het vieze goedje aan haar pyjamabroek af.

De wind blaast door de kieren in het dak; boven hen klappert er een raam.

'Ga jij maar binnen op onderzoek', huivert Aisa. Adem piept door elk raam, op zoek naar een opening waar hij doorheen kan.

Nog nooit is Aisa in het donker alleen buiten geweest. Er kraakt iets. Bijna hoopt ze dat Adem snel weer naast haar staat, maar liever nog is ze zo snel mogelijk weer van hem af. Een dikke nachtvlinder fladdert door het raam.

'Bah, het zit hier vol met afschuwelijk ongedierte.'

Adem zweeft weer naar haar toe. 'Aisa, zou jij hier kunnen uitrusten?'

Ze schudt haar hoofd. Adem heeft gelijk, hij heeft een andere schuilplek nodig. Waar kun je eeuwig rusten? Op het kerkhof, daar zal hij nooit eenzaam zijn!

'Ik wijs je de weg naar het kerkhof', fluistert ze. Adems gezicht klaart op.

Aisa doet teken dat hij haar moet volgen. Met grote stappen loopt ze in de richting van de kerktoeren. Voor ze in het dorpscentrum zijn, verspert een tak de weg. Aisa struikelt. De grond komt op haar af, maar net op tijd vangt Adem haar op.

'Raak me niet aan', bijt Aisa hem toe.

'Ik wou je alleen maar helpen.'

Ze schraapt haar keel. 'Geen spoken aan mijn lijf.'

'Val je liever, dan?'

Ze antwoordt niet en stapt koppig verder. Beduusd zweeft Adem achter haar aan. De kerk staat op een kleine heuvel; rondom liggen oude graven. De poort piept als ze hem opendruwt en enkele kraaien schrikken op. Aisa's stappen kraken in het grind. Hier en daar blinkt een grafzerk.

Adem vliegt voor Aisa op. 'Misschien staat er wel een grafsteen op een kier?'

Dat meent hij toch niet? Voetje voor voetje volgt Aisa hem. De volle maan zet het kerkhof in een akelig licht. Ze huivert.

Bim bam. De kerkklokken luiden elf keer. Aisa plakt tegen de kerkhofmuur. Het geluid trilt tot in haar buik.

Bevend staart Adem naar de kerktoren. 'Elf slagen, nog een uur, rond middernacht spoken ze hier.'

In de verte kraken donderslagen, er volgt een bliksemflits, dikke druppels vallen. Een regenbui plenst op hun hoofden. Aisa wordt kletsnat.

Adem schuilt onder de meidoornhaag. 'Help, Aisa, ik raak doorweekt. Moet ik eeuwig kou en regen doorstaan?'

Aisa speurt schichtig om zich heen. 'Wat denk je van de klokkentoren?' piept ze.

De kerkdeur slaat met een doffe slag achter hen dicht. Een grote kaars flakkert. Aisa's voetstappen klinken hard in de lege kerk. Adem deinst achteruit, hij staart naar het kruis boven het altaar. 'Hier kan ik echt niet blijven, hoor. Ik krijg nachtmerries van kruisen.' Peinzend kijkt Aisa het spook aan. Waar kan Adem dan naartoe? Hij heeft een dak boven zijn hoofd nodig. Plots krijgt ze een idee: op het markplein is het dit weekend kermis. Daar vindt ze vast een rustplek voor Adem.

Het kermisplein staat vol grote regenplassen, de botsauto's vormen een rechte rij, het eendjeskraam is dicht. Onder het zeil van het schietkraam beweegt een loop. Aisa bukt zich snel. Adem glijdt halsoverkop onder de paardenmolen. De loop gaat dreigend heen en weer voor hij plots verdwijnt. Dan klappt het doek dicht. Een schim duikt vliegensvlug van het schietkraam zijn woonwagen in. Aisa blaast haar ingehouden adem uit. Die man ruimde gewoon zijn geweren op. Ze loopt voorbij het oliebollenkraam. 'Daar Adem, daar moet je zijn.'

In grote letters staat het er: Spookslot. De buitenkant is versierd met geraamtes en vleermuizen, er zijn overal spoken geschilderd op de muren. Links, rechts, beneden en boven. 'Fantastisch! Dat is een mooie thuis.' Adem stuipt op en neer. 'Er zitten toch geen echte vleermuizen in?' 'Haha. Jij ziet spoken.' Adem zweeft het spookslot in. Even later steekt hij zijn hoofd uit het dakraam. 'Wauw, die kermisspoken lijken net echt en er zitten karretjes in, zo kan ik rondjes rijden. Dank je, Aisa, hier kan ik rustig blijven.'

Hij vliegt naar buiten. 'Maar eerst breng ik je naar huis.'

Stiekem is Aisa opgelucht dat ze niet alleen door het pikdonker moet. Aan de voordeur zegt ze: 'Dankjewel.'

'Krijg ik geen afscheidskus?'

Aisa deinst achteruit. 'Moet dat echt?'

Adem grijnst en knipoogt voor hij de straat uit zweeft.

Op kousenvoeten sluipt Aisa de trap op. Ze stroopt haar kletsnatte pyjama van zich af en kruipt weer in haar hemelbed. De kerkklok luidt twaalf keer. Zat er nu echt een spook in haar kamer?

Morgen gaat ze naar de kermis; daar zal ze vragen of ze inkomkaartjes voor het spookslot mag.

Het duurt een hele tijd voor ze inslaapt. Dan droomt ze over spinnen en vlermuizen, uilen en zwarte katten. En over een klein, bang spook.

's Morgens vraagt mama: 'Wat doet die natte pyjama hier?'

'Er zat vannacht een spook in mijn bed.'

Mama lacht. 'Onder je bed, bedoel je. Gisteren beweerde je zelfs dat er een mens zat. Je verstopte je onder het beddengoed. Ik zag je wel. Mijn klein spook.'

Over auteur **Goedele Ghijsen**

Weet je? Ik ben een klein beetje bang in het donker. Soms zit er een spook onder mijn bed. Een verhalenspook. Het kruipt op mijn kussen en fluistert zinnen of mooie woorden in mijn oor. Dan zoek ik op de tast een pen en een stuk papier. Het resultaat lees je hier.

Goedele Ghijsen
www.ghijsen.be

Andere boeken van Goedele in BiB-BoX:

▲ De toppasser

■ Knusjes